

A FILLA ETERNA

Joanna Hogg, 2022

1107

ESTREA EN NUMAX: 12.05.2023 | V.O.S.E. | 96 min

Unha artista e a súa anciá nai deben facerlle fronte a segredos case esquecidos cando regresan á vella mansión familiar, agora reconvertida nun hotel, onde se agocha un misterioso pasado.

«Unha conexión pantasma que se cerne brillantemente sobre todo»

Luke Hicks, THE FILM STAGE

Entrevista con Joanna Hogg: «Os lugares deixan unha pegada moi grande en min por iso son tan importantes nos meus filmes»

Por Daniela Urzola

No centro do filme está a relación entre nai e filla. Resulta moi interesante como presenta isto como unha especie de dualidade... Todo comezou con esa relación e co desexo que tiña de encontrar un ambiente no que elas puidesen existir como individuos. A miña nai mais eu adoitabamos ir de viaxe, usualmente por tres días, e cara o terceiro día eu comezaba a sentir que desaparecía ou que me perdía nela. Quería que Julie experimentase esa sensación de perderse a si mesma de vista. E todo xurdiu desa casa que encontrei e sentín que encaixaba perfectamente co interior da súa mente. Interesábame reflectir esa psicoloxía do lugar.

O espazo e a súa atmosfera son unha parte importante do diálogo que establece co terror gótico. Como chegou a construír iso? A propia casa aportaba tanto que foi unha cuestión de usar as cousas que xa estaban alí e adaptalas. Fomos vela por primeira vez (co meu director de arte, Stéphane Collonge) nunha tarde de néboa. De entrada, o lugar xa tiña esa atmosfera gótica sen intentalo. Pero cando entramos vimos que era moi acolledora, con mobles brancos e decoración dourada. Iso non nos encaixaba, así que Stéphane propúxose facelo todo máis escuro: cambiou os mobles, deseñou detalles como as chaves da recepción, etc. Tratouse, en esencia, de desarmar a casa e volvela sombría, pero todo a partir de elementos que xa estaban alí. Por exemplo, a luz verde que ten tanta presenza no filme, era das luces de seguridade. Pero Ed Rutherford, o meu director de fotografía, esaxerouno e usouno para a paleta de cores.

De onde xurdiu ese interese por facer unha historia de pantasmas? Sabía que quería facer unha historia de casas encantadas. E o que me atraeu a esa casa foi unha fotografía en branco e negro de mediados dos setenta. Parecía un fotograma. E asombroume, incluso antes de visitala, que ninguén rodara alí. Iso atraeume máis, gustábame a idea de entrar nun lugar inexplorado.

Tiña algunhas referencias en mente? No meu proceso non me gusta fixarme noutros filmes. Pero si que tiven en conta *A noite do demo* (1957), de Jacques Tourneur, sobre todo na secuencia do inicio. Tamén sei que o meu deseñador de son, Jovan Ajder, viu *Suspense* (1961), de Jack Clayton, e que se inspirou nela.

Como foi o proceso de deseñar o son? O son aporta moito na construción da atmosfera e Jovan fixo un traballo moi interesante. Hai moitas capas de son e incluso xogamos con elementos inesperados. Carly-Sophia Davies, que interpreta a recepcionista, é cantante tamén, así que veu cando estabamos mesturando e fixo sons de vento e cantou a peza de [Béla] Bartók que usamos. Vendo o filme é imposible saber que o vento é a voz dunha persoa. A idea era xogar con iso e crear as capas dunha atmosfera.

Detrás de todo hai unha reflexión sobre como a memoria está ligada aos lugares e sobrevive a través deles. É algo presente n' *A filla eterna* e tamén en *Présages* (2023)... Os lugares deixan unha pegada moi grande en min. Por iso son tan importantes nos meus filmes. Gocei moito facendo *Présages*. É moi recente, así que reflicte como me estou sentido agora sobre os lugares, a memoria e a perda. Fala das miñas preocupacións actuais e, nese sentido, tamén de cara onde vou ir despois.

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

Nuestra parte de noche,
Mariana Enríquez.
Anagrama, 2019

Siete casas vacías,
Samanta Schweblin.
Páginas de Espuma, 2015

*Arquitectura de las
pequeñas cosas*,
Santiago de Molina.
Páginas de Espuma, 2023